

kommune kan finde det rimeligt at ledsage en henvisning af et barn på et tidligt stadium af dets „adfærdsvanskeligheder“ med en kaution for 175 kr., men skal kautionen være på det 10-dobbelte alene for førstekon-sultationen, er det vel forståeligt, at man tøver.

Men resultatet kan blive, at udviklingen forværres ved opsættelse, og at senere be-handlingsudgifter lægger en større byrde på stat og kommune.

En lignende risiko med en tøven på grund af en ellers påskønnelsesværdig prisbevidst-hed hos en kommune kan forekomme i til-fælde, hvor der er en berettiget tvivl om, hvorvidt *revalidering* kan give positivt resul-tat. Venter man med et revalideringsforsøg for at se, om udviklingen ikke snarere vil indicere invalidepension, kan tidspunktet for klientens motivering og et måske gun-stigt forsøg forpasses. En økonomisk til-skyndelse for kommunen svækkes, fordi den ikke selv skal deltage i invalidepensionsud-gifter, og fordi kommunens fremtidige beta-ling på en optræningsvirksomhed måske vil blive tredoblet i forhold til betalingen i dag.

En almindelig henvisning til, at den hidti-dige balance mellem statens og kommuner-nes udgifter er opretholdt, gavner ikke klienten i disse situationer, hvor den aktu-elle betydelige udgift kan have en psykolo-gisk virkning på et socialudvalg og hindre eller dog sinke den rette indsats.

På *børne- og ungdomshjem* skal kommu-nerne for børn under 16 år betale en takst, der varierer fra 53 til 75 kr. (i ungdomspen-sion endog 79 kr., når eleven er skolesøgen-de). Af taksten får kommunen 70 pct. stats-refusion.

Men hjemmenes drift kan kun oprethol-des ved direkte statstilskud, varierende fra 44 til 61 pct. af driftsudgifterne, og en min-dre gruppe hjem får fuld „underskudsæk-ning“.

Med bistandsloven synes disse tilskud at skulle inddrages, og selvom § 96 pålægger amterne pligt til at sørge for, at der er det nødvendige antal pladser, pålægger lovtex-ten dem *ikke* nogen økonomisk forpligtelse. Man må gå ud fra, at det er de anbringende kommuner, der ved takstbetaling skal bære driften. Altså må taksten fordobles eller mere, samtidig med, at statsrefusionen til kommunen nedsættes fra 70 til 50 pct. Des-

uden må kommunerne overtage den fulde betaling for de unge over 16 år mod 50 pct. refusion.

Forslagets § 138 taler om, at socialmini-steren kan fastsætte regler om vedtægter for foreninger . . . , men intet om tilskud til disse foreninger. I bemærkningerne til § 138 udtal-es, at det forudsættes, at eventuelle tilskud til foreninger, der virker inden for lovforsla-gets område, må fastsættes ved særlig bevil-ling på de årlige finanslove.

Udviklingen i det sociale arbejde har vist, at såvel foreninger som kommuner har taget initiativer til og gennemført forsøg ikke mindst med rådgivning og andet resocialise-rende arbejde.

Det er sandsynligt, at der stadig vil være brug for forsøg og for omlægning af gamle mønstre, og skulle man forlade sig på lokale, eventuelt privat finansierede initiativer ale-ne, vil afprøvningen af nye tanker om ud-viklingen af det sociale arbejde hæmmes.

Det vil være rimeligt, at man i lovtæksten bemyndiger socialministeren til inden for rammerne af en særlig bevilling på de årlige finanslove at yde tilskud til sociale forsøgs-ordninger, der iværksættes af kommuner eller private foreninger og institutioner.

I konsekvens af betragtningerne i forbin-delse med oversigten foreslås ændringer, der inddrager *kommunernes* udgifter til *rådgiv-ning og vejledning* i 50 pct.-refusionen, even-tuelt mod at slække på den lovede forhøjelse af de generelle tilskud (som følge af kommu-nernes overtagelse af nye funktioner), jfr. bemærkningerne til bistandslovforslaget side 21, spalte 1. Man har hidtil udskilt løn til familievejledere, støttehold og omsorgs-medarbejdere til 70, henholdsvis 75 pct. re-fusion, og det giver ikke væsentlige admini-strationsudgifter at fortsætte med delvis refusion, men det må være rimeligt, at soci-al-medicinsk, revalideringsvejledende og pædagogisk personale (med især børne- og ungdomsværnsfunktioner) føjes til de nævnte grupper.

Endvidere foreslås, at man ledsager am-ternes pligt til at sørge for *rådgivningscenter* (ikke at forveksle med amtets socialcenter) med en pligt til at afholde driftsudgifterne, således at § 90's udsagn: „Undersøgelsen og behandlingen på rådgivningscentre er gratis“, også gælder kommunerne. Oprethol-